EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Cultura | Aida Solà Concustell | Actualitzat el 19/06/2018 a les 22:36

«Gràcies a la màgia he descobert com sóc jo mateix»

ENTREVISTA. Nascut a Vic,Â **Aaron SantamarÃ-a** va estudiar Enginyeria a la UPC de Manresa. Durant els anys que va viure a la ciutat, va formar part de l'associaciÃ³ MÃ gia Central. Directe i sincer, vam conversar sobre el fascinant mÃ³n de la mÃ gia.Â

Màgia o il·lusionisme?
Quina pregunta més difícil! Jo crec que la màgia va una mica més enllà que l'il·lusionisme, té un ventall mes ampli de definicions, però si parlem de l'art de la màgia, llavors són pràcticament el mateix... Podríem dir que l'art de la màgia o il·lusionisme és una manera d'aplicar una sèrie de mitjans artístics que posats en pràctica reprodueixen a l'espectador esdeveniments impossibles.

Quan descobreixes el món de la màgia?
A l'edat de 12 anys el meu tiet em va ensenyar un joc de màgia amb cartes; a posteriori, amb dinars familiars i amb els amics els ensenyava aquell truc.
A casa, a temps i estones lliures, vaig començar a llegir sobre trucs i vaig començar a practicar i aprendre màgia. A partir d'aquell moment, i de manera totalment autodidacta, em vaig endinsar en aquest món, ja que era impossible poder anar a reunions i cursos a Barcelona.

I ara que ja fa uns anys que ets dins d'aquest món... Com et definiries?
Jo em considero un aficionat practicant de l'art de la màgia. No em vull definir com a mag perquè la mateixa paraula requereix de molta part artísitca. Quan actuo, m'agrada ser el què realment sóc i que la gent sigui conscient de quins són els meus límits.

Però quines exigències comporta ser un mag?
La gent espera d'un mag qualsevol cosa. La màgia ho podria fer tot possible, però el límit està en la imaginació i els desitjos de la gent. Per tal que la gent es quedés satisfeta, un mag hauria de cumplir tot els desitjos que hom li demanés... És díficil, oi? Us agradaria veure un mag que us fés ric al instant? Us agradaria potser ser a qualsevol part del món amb un obrir i tancar d'ulls? Segur que sí... Les exigències podrien ser moltes i molt diverses. Però els mags no les podem complir. A mi m'agrada complir les exigències de la gent, i per això intento no crear-ne de massa ideals.
DIr que ets un mag crea expectatives massa altes. Prefereixo dir que sóc un practicant de l'art de la màgia; i del meu públic espero que gràcies als mètodes fantàstics que ofereix art, puguin gaudir d'una sèrie d'efectes gairebé impossibles.

Impossible avarca un moltes de definicions...
Impossible és tot allò a què no estàs acostumat. Allò que la ment humana no pot explicar ni veure ni definir. Per exemple, quan tu neixes, per tu tot és màgic, doncs no tens coneixença de res; de mica en mica, quan vas creixent, te n'adones de què és possible i el què no és possible. És a dir, el què és possible és tot el que podem explicar, veure i fer... I l'impossible és tot allò que no podem explicar amb la lògica o el raonament humà.
Per exemple, el més impossible que he aconseguit no ha tingut res a veure amb aquest art, però sí en com sóc jo com a persona. Quan faig màgia ser que sóc més jo i sé que trec aquest potencial que porto dins meu. Em transformo, deixo de ser la persona tímida que puc ser en el meu dia a dia. Gràcies a la màgia he aconseguit expressar el què porto i sento dins meu. Impossible és tot allò que la ment humana no pot explicar. El coneixement ens dicta el què és possible i el què no ho és.
Actualment, moltes coses que abans eren impensable avui són possible gràcies als avenços de la ciència. Quan un home viu l'impossible per primera vegada, s'envaeix d'una sensació plena de màgia i felicitat. Per exemple, quan som petits aquesta sensació és part del nostre dia a dia; i és per això que possiblement els nadons siguin tant i tant feliços. No creieu que la primera vegada és

la millor? La primera vegada que vam veure ploure o nevar? Quina sensació més màgica, oi? Quan som adults, més costa sentir aquesta sensació; cada cop estem més acostumats a sentir tots els efectes de la vida. Però, si veiem un efecte impossible, és cert que tot ho podem tornar a sentir... Per exemple, si ens deixem portar per l'art de la màgia... L'impossible, la màgia i el coneixement són tres conceptes ccompletament lligats.

I la màgia abraça un munt de trucs, idees... Com et prepares i estudies els diferents trucs?
A mi m'agrada molt investigar, experimentar i provar coses... Però des dels meus inicis sempre he llegit molts llibres i més recentment amb altre material digital. Tot i això, sempre intento fer els trucs més "meus" i introduir petits objectes o detalls que diferenciïn el què ja ha fet altra gent.

Tots tenim un referent en les coses que més ens agraden... Quins podrien ser els teus referents?
Dir un únic referent és complicat. Així que, amb el vostre permís, us en diré uns quants que a mi, com a mag, m'han influenciat. El primer, Juan Tamariz, d'ell en destacaria la seva passió per la màgia. Tommy Wonder, qui tenia un do per la màgia i de qui en comparteixo plenament la seva filosofia. David Copperfield per la manera com aplica la màgia en els seus espectacles.

I un bon mag és...
És algú que estima i sap expressar el seu jo amb la màgia. L'art ha de servir per expressar i transmetre alguna cosa.

Recentment vas presentar "Màgicament" als escenaris, el teu primer espectacle.
Sí! Estic molt content i satisfet amb l'acollida que va tenir l'obra. Realment, va ser un temps on vaig tenir la responsabilitat de fer que un grup de persones ho passessin bé; i pot semblar una cosa senzilla, però no ho és gens, perquè crear i muntar un espectacle i una història comporta moltes hores i els nervis de què tot surti tal com has planejat, és una cosa que costa i que és molt difícil.
Crec que aquella nit al teatre de Sant Pere de Torelló (el meu poble natal) davant de 300 persones vaig perdre nervis, pors i em vaig demostrar a mi mateix que com a mag era capaç d'aconseguir tot allò que em proposés.

I has comptat sempre amb el suport de la teva família?
Ells sempre m'han recolzat en totes les decisions que he pres. Sempre m'han dit que fes el que volgués. I avui en dia encara em segueixen ajudant en tot i cada un dels projectes relacionats amb la màgia.

I a part de la família, ara també hi ha la Júlia (la teva parella)...
Quan la vaig conèixer, ella no sabia res del món de la màgia, però amb poc temps es va fascinar per aquest món i ara puc dir que ella també és una part del meu jo com a mag.